

Nogen skulde nære Frygt for, at Døindens Myndighed skulde træde Mandens altfor nær, og derfor niene, at man ligesaagodt kunde vove Slaget først som sidst. Jeg befinder mig nu i det lykkelige Tilfælde, at jeg er enig med Comiteen, at jeg uden Frygt kan tiltræde dens Indstilling, hvorefter jeg kun skal gjøre den Bemærkning, at da, som bekiendt, Døinden — og ikke mindst Danneqvinden — har en naturlig Tilbøielighed til at lade Hjertet raade, selv ligeoverfor en meget stærk Beviisførelse, vel ogsaa ligeoverfor en positiv Lov, der ikke stemmer med hendes Følelse, kunde der maaskee opstaae Frygt for, at de næringsdrivende Borgerinder i sin Tid vilde tage det mindre nøie med Lovens Overholdelse, især saalænge de ikke have taget nogen Deel i at give Lovene, og saavidt ere vi dog selv med Comiteens gode Hjælp endnu ikke komne. Ogsaa Comiteens Motivering kan jeg i det Væsentlige underskrive. At Sammenligningen mellem den unge Enke og den ældre Pige, Jomfru eller Frøken, at Hensynet til den foreslaaende Omordning af Næringsforholdene og til andre Landes Exempel afgiver gyldige Grunde for Indstillingen, skal jeg erkende; men jeg har alligevel et Par Bemærkninger at gjøre ved Motiveringen. Det forekommer mig noget farligt for det mandlige Overherredømme, at Comiteen saa meget stærkt urgerer Døindens „Ligeberettigelse“. Dette Overherredømme bør dog vistnok hævdes, ogsaa i et „civiliseret“, og navnlig i et „christeligt Samfund“, og jeg troer ikke, at Døinden vilde vide Manden Tak, hvis han ikke hævdede det. Jeg troer heller ikke, at den ærede Comitee med al sin Ridderlighed vil være tilbøielig til at opgive det, og jeg antager derfor, at Meningen dog er den, at Døindens Myndighed ikke skulde faae Meget at betyde i Egtteskabet, saa at Manden fremdeles maatte beholde den Ære at være sin Kones Curator. Dernæst forekommer det mig, at den ærede Comitee er nær ved at ophøje den ugifte Døinde paa Husfruens Beføstning. Dette kunde jo synes at medføre nogen Fare for, at maaskee altfor Mange ville foretrække den ugifte og eenlige Stand. Denne Fare troer jeg dog kun ligger i Theorien, saa at man fremdeles tør haabe,

at Livets Praxis vil raade Bod derpaa. Men Comiteen støtter sig ogsaa til et andet Motiv, som jeg for Alvor maa falde farligt. Comiteen giver nemlig den ugifte Døinde Anblikning paa at bruge sin Myndighed ogsaa i „det fædrene Hjem“ og mener, at hun deri vil have et Værn mod ubillig Behandling. Jeg troer, at det vilde være saare beklægeligt, om en Datter nogenstunde skulde komme til at gjøre sin borgerlige Myndighed gjældende ligeoverfor sine Forældre. Mod dette Motiv skal jeg derfor, ved at tiltræde Comiteens Indstilling, for mit Vedkommende protestere, idet jeg skal slutte med et Axiom, som jeg troer alle ædle Døinder — og altsaa alle ægte Danneqvinder — ville skænke deres fulde Bifald, dette nemlig: at Døindens Styrke ikke bestaaer i hendes Myndighed, men i hendes Indighed, i den Villighed, Kjærlighed og Trofasthed, hvormed hun veed at underordne sig, at hengive sig og støtte sig til sine naturlige Børgere, først sine Forældre og siden sin Mand. Igjennem denne ægte, i Frihed tjenende, Døindelighed udøver hun sin store og velgjørende Magt, en Magt, som jeg paa ingen Maade skal ønske indskrænket, men tværtimod hævdet og styrket, og det just ved den ægte mandlige Myndighed.

Groofs: Ifølge den stete Opfordring skal jeg ligeledes tillade mig at anbefale Udvalgets Betænkning som ganske overeensstemmende med de Erfaringer, jeg hidtil har gjort. Den fornødne Rodenhed, der udfordres til at bestyre sine egne Midler, troer jeg i Almindelighed en 25aarig Døinde er i Besiddelse af, og jeg troer derhos, at Døinden meget vanskeligt og sjældent kommer paa den Afvei, som i Almindelighed bidrager meest til at forøde Formuen. Jeg skal derfor anbefale Comiteens Forslag.

Clausen: Jeg reiser mig blot for at udtale som min Overbeviisning, at der ikke er mange Tilfælde, hvor baade den afgivne Betænkning og den Anvendelse, der er gjort af den til at begrunde et Resultat, vil finde fuldere Samstemning i det danske Folks Domme end her. Jeg troer, at det Forslag, her er gjort, vil være at betragte som en Greds opreksning, Lovgivningen skylder Døinden. Jeg troer, at det vil faae virkeligt national